

ประวัติศาสตร์ยุคเด็ก คำบรรยาย

บทที่ 4

ทิศทางที่ถูกต้อง
(บทที่ 5 ของ เบนจามิน)

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ในการศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่มุขนานาน ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
โครงสร้างทางวรรณกรรม	1
<i>น้ำท่วมแห่งการปลดปล่อย</i>	2
พันธสัญญาเริ่มแรก.....	2
พันธสัญญาที่ดำรงอยู่.....	2
การรอดพ้นจากน้ำท่วม	3
การรอดพ้นจากน้ำท่วม	3
การที่พระเจ้าทรงระลึกถึง	4
ระเบียบแบบแผนใหม่	4
บุตรชายของโนอาห์.....	4
ความพ่ายแพ้ของบาเบล	5
ความหมายดั้งเดิม	6
<i>น้ำท่วมแห่งการปลดปล่อย</i>	7
ความเชื่อมโยง	7
นัยสำคัญ.....	8
บุตรชายของโนอาห์	9
คานาอัน	9
ความขัดแย้ง	9
นัยสำคัญ.....	10
การพิชิตเมืองบาเบล	11
เมือง	11
ชัยชนะ.....	11
นัยสำคัญ.....	13
การประยุกต์ในปัจจุบัน	14
<i>ระยะเปิดตัว</i>	14
พันธสัญญา	14
ชัยชนะ.....	15
<i>ระยะก้าวหน้า</i>	16
บัพติศมา.....	16
การต่อสู้ฝ่ายวิญญาณ	17
<i>ระยะสำเร็จบริบูรณ์</i>	17
กลียุคในบั้นปลาย	18
การต่อสู้ครั้งสุดท้าย.....	18

สรุป.....	19
วิทยากร.....	20
อภิธานศัพท์.....	21

ประวัติศาสตร์ยุคดึกดำบรรพ์

บทที่ 4

ทิศทางที่ถูกต้อง

บทนำ

ผมยังจำเหตุการณ์หนึ่งได้ สมัยที่สอนอยู่ประเทศยูเครน ตอนนั้น มีเวลาไม่กี่นาที ที่จะไปถึงจุดหมายปลายทาง เพื่อโดยสารรถไฟใต้ดิน ผมรีบไปที่สถานี วังลงบันได และกระโดดขึ้นรถไฟทันเวลาตอนประตูรถไฟกำลังปิดพอดี เนื่องจากต้องเดินทางข้ามเมือง ผมจึงนั่งพิงพนักเก้าอี้ เพื่อพักเหนื่อย และผ่อนคลายสัก 2-3 นาที แต่เมื่อผ่านไปครู่เดียว ผมก็รู้ว่าได้ขึ้นรถไฟผิดขบวนซึ่งกำลังไปยังทิศทางตรงกันข้าม! แน่นนอน สถานีถัดไปยังอยู่ห่างอีกหลายกิโลเมตร และต้องใช้เวลาานมากกว่าจะถึง กว่าผมจะได้ขึ้นรถไฟย้อนกลับก็แน่ชัดแล้วว่า ผมต้องไปสายมากอย่างแน่นอน จำได้ว่าได้ ผมคิดในใจดังนี้ “โอ้โฮ สถานการณ์ช่างผิดจากที่คาดไว้จริง ๆ แต่อย่างน้อยตอนนี้ผมก็กำลังเดินทางไปทิศทางที่ถูกต้อง!”

ผมคิดเวลานั้น คือ สิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเรา สถานการณ์ต่าง ๆ ไม่มีทางสมบูรณ์แบบ และส่วนใหญ่ก็ไม่ใกล้เคียงเลยด้วยซ้ำ ทุกหนแห่งที่เราไป เราเผชิญกับปัญหา และความท้าทาย แต่เราทุกคนก็รู้ว่า อย่างน้อย การการเดินทางไปในทิศทางที่ถูกต้อง ก็คิดว่าที่ จะมุ่งหน้าไปผิดทิศทาง

เราให้ข้อบทเรียนนี้ว่า “ทิศทางที่ถูกต้อง” ซึ่งเราจะสำรวจ ปฐมกาล 6:9-11:9 ในพระวจนะตอนนี้ เราจะค้นพบทิศทางที่พระเจ้าได้สถาปนาให้ประชากรของพระองค์ได้เดินไป หลังจากนั้นน้ำท่วมโลกในยุคของโนอาห์ เราจะเห็นว่าในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มนั้น โมเสสได้มอบทิศทางที่ชัดเจนแก่ประชากรอิสราเอลซึ่งอาจจะไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาต้องการ แต่ก็ป็นราชโองการของพระเจ้าที่จะนำพวกเขาไปสู่พระพรยิ่งใหญ่ และประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มส่วนนี้ ก็สำคัญอย่างยิ่งสำหรับคริสเตียนด้วย เพราะพวกเราที่ควรต้องดำเนินชีวิตไปตามทิศทางนี้เช่นกันด้วย

เราจะแบ่งการศึกษาปฐมกาล 6:9-11:9 ออกเป็นสามส่วน หนึ่ง เราจะตรวจสอบ โครงสร้างทางวรรณกรรมของบทเหล่านี้ สอง เราจะสำรวจความหมายดั้งเดิมโดยวิเคราะห์ว่า เหตุใดโมเสสจึงเขียนข้อความนี้สำหรับอิสราเอล และสาม เราจะพิจารณาที่พระกัมภีร์ใหม่ เพื่อค้นหาคำแนะนำในการประยุกต์บทเหล่านี้เข้ากับชีวิตของเรา ให้เราเริ่มศึกษาเกี่ยวกับทิศทางที่ถูกต้องโดยสำรวจ โครงสร้างทางวรรณกรรมของบทเหล่านี้ก่อน

โครงสร้างทางวรรณกรรม

ปฐมกาล 6:9-11:9 เป็นเรื่องราวส่วนใหญ่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ซึ่งอาจแยกเป็นเค้าโครงเรื่องได้หลายแบบ แต่เพื่อจุดประสงค์ของบทเรียนนี้ เราจะแบ่งบทเหล่านี้ออกเป็นสองส่วนหลัก ส่วนแรกครอบคลุม 6:9-9:17 และเรียกส่วนนี้ว่า “น้ำท่วมแห่งการปลดปล่อย” ในปฐมกาลตอนนี้ โมเสสได้บรรยายถึงเรื่องน้ำท่วมโลกในยุคของโนอาห์ ส่วนที่สองของพระวจนะตอนนี้ได้แก่ปฐมกาล 9:18-11:9 ซึ่งเราจะเรียกว่า “ระเบียบแบบแผนใหม่” ส่วนนี้บรรยายหลายเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นหลังน้ำท่วมโลก อีกทั้งได้ตั้งแบบแผน

ที่จะดำรงอยู่ต่อไป และกำหนดลักษณะของโลกหลังจากน้ำท่วมครั้งนั้น เพื่อความเข้าใจแบบแผนทางวรรณกรรมของบทเหล่านี้ดีขึ้น เราจะสำรวจส่วนหลักทั้งสองนี้ โดยเริ่มที่การตรวจสอบ โครงสร้างของเรื่องราวที่โมเสสเขียนเกี่ยวกับน้ำท่วมโลกในยุคของโนอาห์

น้ำท่วมแห่งการปลดปล่อย

ในช่วงไม่กี่ปีหลังนี้ นักตีความพระคัมภีร์มากมาย ได้สังเกตว่าเรื่องราวเกี่ยวกับน้ำท่วมโลกในยุคของโนอาห์นั้น มีแบบแผนทางวรรณกรรมที่ค่อนข้างชัดเจน แม้จะมีหลายวิธีในการบรรยายแบบแผนดังกล่าว แต่ในการศึกษาของเรา เราจะดูว่าบทเหล่านี้ก่อร่างขึ้นเป็นเหตุการณ์สมมาตรอันประกอบด้วยห้าขั้นตอนได้อย่างไร

พันธสัญญาเริ่มแรก

ขั้นตอนแรกของบทบรรยายเหตุการณ์นี้ ปรากฏในปฐมกาล 6:9-22 ซึ่งเราจะเรียกว่า “พันธสัญญาเริ่มแรกของพระเจ้า” กับโนอาห์ ในบทบรรยายส่วนนี้ โมเสสระบุว่า โนอาห์เป็นผู้ชอบธรรมในโลกที่เสื่อมทรามลง พระเจ้าคริสต์กับโนอาห์และเปิดเผยว่า เหตุใดพระองค์จึงมีแผนการที่จะทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ เราอ่านพบข้อความดังนี้ในปฐมกาล 6:13:

พระเจ้าจึงตรัสกับ โนอาห์ว่า “เรากำลังจะนำจุดจบมาถึงคนทั้งปวง เพราะสิ่งมีชีวิตทั้งปวงทำให้โลกเต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณ เราจะทำลายสิ่งเหล่านี้ และโลกอย่างแน่นอน (ปฐมกาล 6:13)

แต่ขั้นแรกของบทบรรยายนี้ก็บอกเราเช่นกันว่า พระเจ้ามีแผนการที่จะเริ่มต้นใหม่ โดยการปลดปล่อยชายคนหนึ่ง พร้อมกับครอบครัวของเขา ได้แก่โนอาห์ผู้ชอบธรรม เพื่อให้โนอาห์มั่นใจในเจตนาของพระองค์ พระเจ้าจึงได้ตั้งพันธสัญญาแรกเริ่มกับท่าน ในปฐมกาล 6:17-18 เราพบว่าพระเจ้าคริสต์ตั้งนี้กับโนอาห์:

ทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะพินาศสิ้น แต่เราจะทำพันธสัญญาอันมั่นคงกับเจ้า เจ้าจะเข้าไปในเรือ คือทั้งตัวเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ของเจ้า (ปฐมกาล 6:17-18)

ในช่วงต้นของบทบรรยายเกี่ยวกับน้ำท่วม พระเจ้าให้คำมั่นอันเป็นพันธสัญญาว่า จะช่วยโนอาห์และครอบครัวของท่าน ให้รอดชีวิตจากน้ำท่วมที่กำลังจะเกิดขึ้น พันธสัญญานี้รับประกันว่า โนอาห์จะได้รับการปลดปล่อย และสถาปนาท่านเป็นต้นตระกูลของเผ่าพันธุ์มนุษย์ชาติใหม่หลังจากน้ำท่วมโลก

เมื่อเห็นแล้วว่าเรื่องราวเกี่ยวกับน้ำท่วมเริ่มต้นขึ้น โดยการเน้นที่พันธสัญญาแรกเริ่มของพระเจ้ากับโนอาห์ เราก็ควรดูส่วนสุดท้ายของเรื่องราวนี้ ซึ่งทำให้สมดุลกับช่วงต้น เราจะดูที่ 8:20-9:17 ซึ่งเรียกว่า “พันธสัญญาที่ดำรงอยู่ของพระเจ้า” กับโนอาห์

พันธสัญญาที่ดำรงอยู่

ตามความหมายที่หัวข้อนี้ได้บ่งบอก พระเจ้าได้เสด็จกลับมาหาโนอาห์ หลังจากน้ำท่วม และได้กระทำอีกหนึ่งพันธสัญญากับท่าน พระเจ้าตัดสินใจที่จะให้โอกาสมนุษยชาติในการมีระเบียบแบบแผนใหม่ในโลกนี้ ตามที่เราอ่านพบในปฐมกาล 8:22:

“คราบไคที่โลกยังคงอยู่ คราบนั้นจะมีฤดูหว่าน และฤดูเก็บเกี่ยว ความหนาวเย็น และความร้อน ฤดูร้อน และฤดูหนาว วัน และคืน อยู่เรื่อยไป” (ปฐมกาล 8:22)

เพื่อยืนยันความแน่นอนของแนวทางใหม่นี้ พระเจ้าได้เข้าสู่พันธสัญญาที่สอง กับ โนอาห์ ซึ่งปรากฏในช่วงท้ายของเรื่องราวนี้

เราทำพันธสัญญากับเจ้าว่า จะไม่ให้น้ำท่วม ทำลายล้าง สิ่งมีชีวิตทั้งปวงอีกเลย และจะไม่ให้น้ำท่วมทำลายโลกอีกต่อไป... คือ เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่หมู่เมฆ เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาของเรากับโลก ทุกครั้งที่เราส่งเมฆมาเหนือโลก และรุ้งปรากฏขึ้นที่เมฆ เราจะระลึกถึงพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และกับสรรพสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิด ว่าจะไม่ให้น้ำท่วมทำลายล้างสิ่งมีชีวิตทั้งปวงอีกเลย (ปฐมกาล 9:11-15)

เราจึงเห็นได้ว่า เรื่องราวน้ำท่วมของโนอาห์ จบลงที่คำมั่นตามพันธสัญญาว่า จะไม่มีน้ำท่วมทำลายโลกนี้อีก โดยพระเจ้าได้ตั้งรุ้งไว้ที่หมู่เมฆ เพื่อเป็นหมายสำคัญแน่ชัดว่า พระองค์จะไม่มีวันลืมพระสัญญาที่ พันธสัญญาปิดท้ายนี้ เสด็จถึงความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของโนอาห์ ที่มีต่อประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ท่านเป็นสื่อกลางของพันธสัญญา ซึ่งจะเป็นพันธสัญญาที่มีผลกระทบต่อคนทุกรุ่นในอนาคตด้วย

เมื่อได้พิจารณาเนื้อหา ตอนเปิด และปิดเรื่องแล้ว เราก็อยู่ในฐานะที่จะสำรวจเหตุการณ์ต่าง ๆ ในส่วนกลางของเรื่องราวนี้ ส่วนกลางของเรื่องนี้ แสดงให้เห็นสามขั้นตอนสำคัญ ที่เกิดขึ้นระหว่างพันธสัญญาเบื้องต้นของพระเจ้า และระเบียบแบบแผนใหม่แห่งพันธสัญญาสุดท้าย

การรอดพ้นจากน้ำท่วม

ขั้นตอนที่สองของเรื่องน้ำท่วม ปรากฏใน 7:1-16 ซึ่งเราจะเรียกว่า “การรอดพ้นจากน้ำท่วม” ข้อความตอนนี้เป็นข้ออ้างตรงไปตรงมา โนอาห์ได้สร้างเรือ และนำสัตว์ทุกชนิดเข้าไปในเรือ และน้ำก็เริ่มทะลักขึ้นท่วมโลก แต่โนอาห์ ครอบครัวของท่าน และสัตว์ต่าง ๆ ที่ท่านได้รวบรวมไว้ อยู่รอดปลอดภัยในเรือลำนั้น

การรอดพ้นจากน้ำท่วม

ส่วนที่สี่ ของเรื่องราวนี้ของโนอาห์เป็นความพิเศษ ซึ่งตรงข้ามกับขั้นตอนที่สอง ส่วนนี้บรรยายถึง การที่โนอาห์ออกมาสู่พื้นดินแห่งในปฐมกาล 8:6-19 เมื่อน้ำเริ่มลดลงแล้ว โนอาห์ก็ปรารถนาที่จะเหยียบลงบนพื้นดินแห่ง เพื่อออกจากเรือลำนั้น หลังจากรอ

เป็นระยะเวลาหนึ่ง พื้นดินแห้งก็ปรากฏ และพระเจ้าบัญชาให้โนอาห์ออกจากเรือ เช่นเดียวกับที่พระองค์เคยบัญชาให้ท่านเข้าไปในเรือก่อนหน้านั้น

การที่พระเจ้าทรงระลึกถึง

เวลานี้ เราที่อยู่ในฐานะที่จะศึกษาส่วนศูนย์กลาง หรือจุดเปลี่ยน ของเรื่องราวนี้ ในปฐมกาล 7:17-8:5 เราตั้งชื่อส่วนนี้ว่า “การที่พระเจ้าทรงระลึกถึง” โนอาห์ ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เริ่มต้นด้วยคำบรรยายถึงน้ำท่วม ที่ลาโม และทำลายทุกชีวิตบนโลกนี้ แต่ในตอนจบของส่วนนี้ น้ำที่ท่วมก็เริ่มลดลง

บัดนี้ จุดที่เป็นใจความสำคัญนั้น เป็นประโยคเรียบง่าย แต่ลึกซึ้ง ซึ่งบ่งบอกว่า เหตุใดพระเจ้าจึงเริ่มทำให้น้ำท่วม ถาโถมสูง ให้สงบลง ในปฐมกาล 8:1 โมเสสเขียนว่า ในท่ามกลางพายุนั้น:

แต่พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ และสัตว์ป่า กับสัตว์ใช้งานทุกชนิด ที่อยู่ร่วมกับเขาในเรือ พระองค์ทรงบันดาลให้กระแสนลมพัดเหนือแผ่นดิน แล้วน้ำก็ลดลง (ปฐมกาล 8:1)

ด้วยพระเมตตายิ่งใหญ่ พระเจ้ามิได้ลืมพันธสัญญาที่พระองค์ทรงกระทำไว้กับโนอาห์ และคนที่อยู่ร่วมกับท่าน พระองค์ระลึกถึงทุกคนที่อยู่ในเรือลำนั้น และทรงเคลื่อนไหวเพื่อพวกเขา ด้วยการยุติน้ำท่วมที่ลาโมนั้น

เค้าโครงเรื่องน้ำท่วมของโนอาห์ ทำให้เราเห็นประเด็นสำคัญของเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้ง โมเสสได้บันทึกเรื่องน้ำท่วม ให้เป็นเรื่องราวแห่งการปลดปล่อย แม้การพิพากษาจะตกลงบนคนชั่วร้ายเหล่านั้นในโลก แต่ความใส่ใจหลักของโมเสส ก็คือ เพื่อแสดงให้เห็นว่า โดยผ่านโนอาห์ พระเจ้าได้นำมนุษยชาติเข้าสู่โลกแห่งพระพรอันแสนยิ่งใหญ่

เมื่อได้สำรวจส่วนแรกของปฐมกาล 6:9-11:9 แล้ว เราก็ควรศึกษาส่วนหลักที่สอง ได้แก่ระเบียบแบบแผนใหม่ ในปฐมกาล 9:18-11:9

ระเบียบแบบแผนใหม่

บันทึกของโมเสส เรื่องระเบียบแบบแผนใหม่ในบทที่ 9-11 แบ่งออกเป็นสองหน่วยพื้นฐาน ในแง่หนึ่ง ปฐมกาล 9:18-10:32 เน้นเรื่องบุตรชายของโนอาห์ ส่วน 11:1-9 นั้น เกี่ยวข้องกับความพ่ายแพ้ของเมืองบาเบล ถึงแม้ข้อความเหล่านี้อาจดูไม่สัมพันธ์กันในตอนแรก แต่เราจะเห็นว่าทั้งสองส่วนกลับสอดคล้องกันเพื่อสร้างแบบแผน สำหรับระเบียบใหม่ของโลก โดยการวางฐานความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะศูนย์กลางของประวัติศาสตร์โลกนับจากเวลานั้นเป็นต้นมา ให้เราเริ่มต้นด้วยการเรียนรู้เกี่ยวกับบรรดานุตรชายของโนอาห์ และบทบาทของเรื่องราวนี้ในการฉายภาพโลกตามระเบียบแบบแผนใหม่

บุตรชายของโนอาห์

บันทึกของโมเสส เรื่องบุตรชายของโนอาห์ ในปฐมกาล 9-10 ประกอบด้วยหัวเรื่อง ตามด้วยสองส่วนหลัก ใน 9:18-19 เราจะเห็นหัวเรื่องซึ่งบ่งบอกว่า ปฐมกาลส่วนนี้ เน้นไปที่บุตรชายสามคนของโนอาห์เป็นหลัก และกล่าวถึงว่าพวกเขาได้กระจัดกระจายไปทั่วโลกอย่างไร

โดยสอดคล้องกับหัวเรื่อง บันทึกของโมเสส เรื่องบุตรชายของโนอาห์ แบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก บันทึกส่วนแรก จาก 9:20-29 นำเสนอความแตกต่างระหว่างเหล่าบุตรชายทั้งหลาย และบันทึกส่วนที่สอง จาก 10:1-32 บรรยายถึงการกระจัดกระจายออกไปของเหล่าบุตรชาย และลูกหลานของพวกเขา เพื่อความเข้าใจที่ดี เราจะดูสองส่วนนี้แยกจากกัน

บทที่ 9:20-29 เป็นข้อความที่รู้จักกันดีในปฐมกาล ซึ่งกล่าวถึงคำสาปที่ตกลงบนคานาอัน ผู้เป็นลูกของฮาม จึงฟังสิ่งที่โมเสสเขียนในปฐมกาล 9:24-27:

เมื่อโนอาห์สร้างเมา และรู้ถึงสิ่งที่บุตรคนสุดท้ายได้ทำต่อเขา ก็กล่าวว่า “เราขอแช่งคานาอัน!... เขากล่าวอีกว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขม!...ขอพระเจ้าทรงขยายพรหมแดนของยาเฟท” (ปฐมกาล 9:24-27)

กล่าวให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ บทบรรยายตอนนี้กล่าวถึงเหตุการณ์สำคัญ ที่ทำให้เกิดความแตกต่างท่ามกลางลูกหลานของโนอาห์ โนอาห์สาปแช่งคานาอัน บุตรชายของฮาม คานาอันจะกลายเป็นทาสที่ต่ำต้อยที่สุด เพื่อรับใช้พี่น้องของเขา แต่โนอาห์ประกาศอวยพรบุตรชายอีกสองคนที่เหลือ คือเขม และยาเฟท เพราะเขาทั้งสองได้ปฏิบัติต่อท่านด้วยความเคารพ

โมเสสได้รวมเรื่องนี้เข้ากับบทบรรยายเรื่องระเบียบแบบแผนใหม่หลังน้ำท่วมโลก เนื่องจากมนุษยชาติทั้งปวง ล้วนสืบเชื้อสายมาจากบุตรทั้งสามของโนอาห์ ความแตกต่างที่ระบุในที่นี้ นำไปสู่พลวัตของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษยชาติ ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากเวลานี้ เป็นต้นไปในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์

มิติด้านความแตกต่างท่ามกลางบุตรของโนอาห์นี้ ถูกยืนยันในบทที่ 10 ซึ่งกล่าวถึงการกระจายไปยังที่ต่าง ๆ ของบุตรของโนอาห์ เมื่อดูที่คนรุ่นต่าง ๆ ที่ตามมาหลังจากยุคของโนอาห์ เป็นเวลานาน ในปฐมกาล 10 โมเสสก็ได้ให้ตัวอย่าง รายชื่อสถานที่ที่ลูกหลานของ ฮาม เขม และยาเฟท ได้กระจายตัวไปอยู่ในที่ต่าง ๆ ของโลก จากปฐมกาล 10 ลูกหลานของยาเฟทครอบครองดินแดนทางตอนเหนือ ตะวันออกเฉียงเหนือ และตะวันตกเฉียงเหนือของคานาอัน ลูกหลานของฮาม ยกเว้นไม่กี่คน เดินทางไปสู่แอฟริกาตอนเหนือ และบุตรคนพิเศษของฮาม นั่นคือ คานาอัน ตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเป็นแผ่นดินพระสัญญาของอิสราเอล ส่วนลูกหลานของเขม หรือชาวเซมิติก ส่วนใหญ่ครอบครองดินแดนในคาบสมุทรอาหรับ

บันทึกในปฐมกาล 10 นั้นถูก เป็นบันทึกที่ถูกเลือกสรร โดยออกแบบให้เห็นถึงแบบแผนการอพยพอย่างกว้าง ๆ เท่านั้น แต่แบบแผนกว้าง ๆ เหล่านี้ ก็เพียงพอสำหรับโมเสสที่จะแสดงให้เห็นแบบแผนระยะยาวบางอย่างที่เป็นลักษณะเฉพาะของปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ในระเบียบแบบแผนใหม่หลังจากน้ำท่วม

เมื่อเราได้เห็น โครงสร้างทางวรรณกรรม ที่แสดงความใส่ใจของโมเสส เกี่ยวกับบุตรของโนอาห์ ในปฐมกาล 9-10 แล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาส่วนที่สองของระเบียบแบบแผนใหม่หลังน้ำท่วม ได้แก่ ความพ่ายแพ้ของเมืองบาเบลใน 11:1-9

ความพ่ายแพ้ของบาเบล

เรื่องราวของหอบาเบล แบ่งได้เป็นห้าขั้นตอน ซึ่งน่าสนใจยิ่ง ขั้นตอนหนึ่งอยู่ในข้อ 1 และ 2 ซึ่งกล่าวว่า มนุษยชาติส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน แต่ภาพตรงกันข้าม ปรากฏในข้อ 8 และ 9 อันเป็นตอนจบของบทบรรยายนี้ ซึ่งบอกเราว่า พระเจ้าได้ทำให้มนุษยชาติกระจัดกระจายไปทั่วโลก เมื่อพระองค์ทำให้ภาษาของพวกเขาสับสนไป เกิดอะไรขึ้น ที่ทำให้มนุษยชาติที่เคยอยู่ร่วมกันและใช้ภาษาเดียวกัน ต้องกระจัดกระจายออกไป และมีภาษามากมายแตกต่างกัน? ตอนกลางของเรื่องนี้ ได้อธิบายว่าเกิดอะไรขึ้น

ขั้นตอนที่สอง ซึ่งอยู่ในข้อ 3 และ 4 ได้รายงานถึงแผนการของมนุษย์ พวกเขาตั้งใจจะสร้างเมืองที่มีหอสูงใหญ่ไปถึงสวรรค์ เพื่อที่พวกเขาจะมีชื่อเสียงตลอดกาล และอยู่ยงคงกระพัน แต่ขั้นตอนที่สี่ ของบทบรรยายนี้ ซึ่งอยู่ในข้อ 6 และ 7 กล่าวถึงแผนการของมนุษย์นี้ต้องถูกระงับไป โดยบรรยายถึงแผนการตอบโต้ของพระเจ้า พระเจ้าได้เรียกกองทัพแห่งสวรรค์ของพระองค์ให้โจมตีเมืองต้องห้ามนี้ โดยทำให้ภาษาของมนุษย์สับสนไป ด้วยเหตุนี้เอง การก่อสร้างเมือง และหอสูงจึงต้องหยุดชะงักไป

จุดเปลี่ยนของเรื่องนี้อยู่ในข้อ 5 โดยพระเจ้าตรวจได้สอบเมือง และหอสูงนี้ พื้นที่ที่พระเจ้าเห็นเมืองนี้ และแผนการอันยะโสของชาวเมือง พระองค์ก็ตัดสินใจที่จะทำให้เมืองบาเบลต้องถึงจุดจบ

ดังนั้น เราเห็นได้ว่า มุมมองของโมเสสในเรื่องชีวิตหลังเหตุการณ์น้ำท่วมนั้น ห่างไกลจากความเป็นสวรรค์ ตามที่เราอาจคาดหมาย ตรงกันข้าม เรื่องราวบุตรของโนอาห์ แสดงให้เห็นว่า ระเบียบแบบแผนใหม่ครอบคลุมปฏิสัมพันธ์อันซับซ้อนท่ามกลางมนุษย์กลุ่มต่าง ๆ ทั้งยังครอบคลุมถึงการที่มนุษย์ต่อต้านต่อพระเจ้ามากยิ่งขึ้น รวมทั้งการที่พระเจ้าการาบคนคือต่อต้านต่อพระองค์ในที่สุด ถึงแม้โครงสร้างต่าง ๆ ของระเบียบแบบแผนใหม่ อาจดูแปลกในในสายตาของคนปัจจุบันอย่างเราก็ตาม แต่เราจะเห็นว่าโครงสร้างเหล่านี้ก็กล่าวอย่างค่อนข้างตรงไปตรงมาถึงประสบการณ์ของชาวอิสราเอล ซึ่งโมเสสได้เขียนไว้ให้เราอ่าน

เมื่อได้เห็น โครงสร้างทางวรรณกรรมของปฐมกาล 6:9-11:9 แล้ว เราก็อยู่ในฐานะที่จะถามคำถามที่สอง คือ เหตุใด โมเสสจึงเขียนบันทึกเกี่ยวกับเรื่องน้ำท่วม และระเบียบแบบแผนใหม่ที่เกิดขึ้นเป็นผลตามมา? ท่านกำลังสอนบทเรียนอะไร แก่ชาวอิสราเอล ซึ่งติดตามท่าน ไปยังแผ่นดินพระสัญญา?

ความหมายดั้งเดิม

เรามั่นใจ โดยไม่ต้องสงสัยเลยว่า โมเสสได้เขียนเรื่องน้ำท่วมในยุคของโนอาห์ และเส้นทางแห่งระเบียบแบบแผนใหม่ ก็เพื่อบอกอิสราเอลถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มในช่วงนั้น แต่บันทึกของท่านก็เขียนอย่างคัดสรร และเน้นเพียงบางประเด็นเป็นพิเศษ เกินกว่าที่จะเข้าใจได้ว่า ท่านมีเจตนาเพียงแค่นั้น โมเสสไม่ได้เขียนเพียงเพื่อรายงานอดีต แต่เพื่อนำทางอิสราเอลในยุคของท่านด้วยเช่นกัน

เราจะคลี่คลายจุดประสงค์ของโมเสส โดยพิจารณาปฐมกาล 6:9-11:9 ออกเป็นสามส่วน หนึ่ง เราจะตรวจสอบความหมายดั้งเดิมของบันทึกเหตุการณ์น้ำท่วม จากนั้น เราจะศึกษาบันทึกของโมเสสในเรื่องบุตรของโนอาห์ และสุดท้าย เราจะให้ความสนใจที่นัยดั้งเดิมของส่วนสุดท้ายของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม นั่นคือ การล่มสลายของบาเบล เราจะเริ่มที่แนวทางที่โมเสสได้เชื่อมโยงเรื่องน้ำท่วมในยุคของโนอาห์ เข้ากับประสบการณ์ของอิสราเอลในยุคของท่านเอง

นำท่วมแห่งการปลดปล่อย

เพื่อวิเคราะห์การบรรยายเหตุการณ์น้ำท่วมของโมเสส เราจะดูสองแง่มุมของเรื่องนี้ ได้แก่ หนึ่ง ความเชื่อมโยงต่าง ๆ ที่ทำได้ตั้งไว้ ระหว่างน้ำท่วม และการอพยพ และสอง นัยของความเชื่อมโยงเหล่านี้สำหรับอิสราเอล โมเสสได้ตั้งความเชื่อมโยงระหว่างน้ำท่วมและยุคของท่าน โดยฉายภาพของโนอาห์ในแนวทางที่คล้ายคลึงกับชีวิต และพันธกิจของท่านเอง แต่เราต้องชัดเจนก่อนว่า ชีวิตของโนอาห์ และโมเสสแตกต่างกันในหลายด้าน และเราก็ไม่ควรมองข้ามความแตกต่างเหล่านี้ กระนั้นก็ชัดเจนเช่นกันว่า โมเสสเจดนาแสดงภาพโนอาห์ เพื่อผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่านจะเห็นโนอาห์ ในฐานะผู้ที่มาก่อน หรือผู้ที่เสด็จถึงโมเสส

ความเชื่อมโยง

มีความเชื่อมโยงสำคัญอย่างน้อยแปดประการ ระหว่างโนอาห์และโมเสส ประการแรก โมเสสบรรยายความเชื่อมโยงระหว่างท่านกับโนอาห์ ในบริบทของความรุนแรง คุณคงจำได้ จากปฐมกาล 6:13 ว่าน้ำท่วมในยุคของโนอาห์เกิดขึ้น เพราะโลกนี้เต็มไปด้วยความรุนแรง อพยพ 1-2 กล่าวชัดเจนว่า พวกเขาปฏิบัติปฏิบัติต่อประชากรอิสราเอลด้วยความรุนแรงอย่างยิ่ง ก่อนที่พระเจ้าจะเรียกโมเสส การปลดปล่อยของโมเสสจากอียิปต์ เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความรุนแรงที่ประชากรอิสราเอลถูกกระทำ ดังนั้น พันธกิจของทั้งโนอาห์และโมเสสได้กระทำ ก็เพื่อปลดปล่อยจากความรุนแรง

ความสัมพันธ์ที่สอง ปรากฏในกรณีที่โมเสสใช้คำที่แปลว่า “เรือ” คำภาษาฮีบรู ที่ใช้เรียกเรือของโนอาห์ ตลอดข้อความในปฐมกาล 6-9 ก็คือ “เทวาท” (“tevah” (תֵּבָה)) เป็นที่น่าสนใจว่า นอกจากในปฐมกาลแล้ว อีกที่เดียวที่โมเสสใช้คำว่า “เทวาท” ก็คือ อพยพ 2:3, 5 อันเป็นตอนที่ท่านกล่าวถึงตระกูลที่แม่ของท่านใส่ตัวท่านไว้ ราวกับให้อยู่ในเรือ หรือ “เทวาท” แม้ว่าเรือของโนอาห์มีขนาดมหึมา ในขณะที่เรือของโมเสสนั้น ลมเล็กนิดเดียว แต่โมเสสก็ชี้ให้เห็นความจริงที่ว่า ทั้งตัวท่าน และโนอาห์ต่าง ได้รับการปลดปล่อยจากการจมน้ำตายด้วยเรือ หรือ “เทวาท”

ประการที่สาม ความสำคัญของพันธสัญญาที่ปวงของพระเจ้า ได้สถาปนาโนอาห์ ให้เป็นผู้ที่นำหน้าโมเสส ตามที่เราได้เห็นแล้ว จากปฐมกาล 6:18 และ 9:11-17 โนอาห์เข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้า ในฐานะตัวแทนของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งปวง แต่แน่นอน เราก็รู้ว่าหนึ่งในพันธกิจหลักของโมเสสเพื่ออิสราเอลก็คือ การเป็นคนกลางในพันธสัญญากับพระเจ้า ตามที่อพยพ 19-24 อธิบายได้ชัดเจนมาก โมเสส ถูกเลือกให้นำประชากรอิสราเอลเข้าสู่พันธสัญญาพิเศษกับพระยาห์เวห์ เมื่อพวกเขามาถึงภูเขาซีนาย

บทบาทศูนย์กลางของการพิพากษาโดยผ่านน้ำท่วมยังได้สถาปนาความเชื่อมโยงที่สี่ ระหว่างโนอาห์ และโมเสส ในปฐมกาล 6-9 พระเจ้าได้ปลดปล่อยโนอาห์ และครอบครัวของท่านโดยนำท่านให้ปลอดภัยผ่านเหตุการณ์น้ำท่วม ที่ทำลายคนชั่วร้ายบนโลกนี้ และในลักษณะเดียวกัน ตามที่อพยพ 13-15 บอกเรา โมเสสก็นำอิสราเอลออกจากอียิปต์โดยการเดินผ่านน้ำในทะเลแดง ซึ่งเป็นน้ำที่ทลายกองทัพของผู้กดขี่ชาวอียิปต์

ในแง่มุมที่ห้า พระเจ้าส่งลมมา เพื่อพัดพาน้ำออกไปทั้งในยุคของโนอาห์ และในยุคของโมเสส ตามที่เราได้อ่านแล้ว จากปฐมกาล 8:1 พระเจ้าส่งลมมาเพื่อพัดพาน้ำให้แห้งไป ในเหตุการณ์น้ำท่วมในยุคของโนอาห์ เช่นเดียวกัน จากอพยพ 14:21 ที่ทะเลแดง “พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ทำให้ลมตะวันออกพัดกระหน่ำอย่างแรง และดันน้ำในทะเล”

ความเชื่อโยงที่หก ปรากฏอยู่ในจุดเน้นเกี่ยวกับสัตว์ต่าง ๆ ดังที่ปฐมกาล 6:19 บอกเรา พระเจ้าบัญชาโนอาห์ให้นำสัตว์ต่าง ๆ เข้าไปในเรือ มิใช่มีน้อยกว่าสี่ครั้ง ที่หนังสืออพยพกล่าวถึงสัตว์มากมาย ที่ออกจากอียิปต์พร้อมกับชาวอิสราเอล พระเจ้าได้กำหนดให้โนอาห์นำสัตว์ต่าง ๆ เข้าสู่โลกในยุคของท่านฉินโด พระเจ้าก็ได้กำหนดให้โมเสสนำสัตว์ต่าง ๆ เข้าไปยังแผ่นดินพระสัญญาฉินโด

ประการที่เจ็ด สารสำคัญเรื่องการที่พระเจ้าทรงระลึกถึง ยังได้เชื่อมโยงโนอาห์ กับโมเสสด้วย คุณคงจำได้ว่าในปฐมกาล 8:1 เมื่อน้ำถาโถมเข้ามาในยุคของโนอาห์ พระเจ้าทรงกระทำการเพื่อโนอาห์ เพราะพระองค์ระลึกถึงท่าน ก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้กระทำพันธสัญญากับโนอาห์ว่า พระองค์จะนำท่านผ่านน้ำท่วมอย่างปลอดภัย และพระองค์ก็ระลึกถึงพันธสัญญานั้น ในลักษณะเดียวกัน พระเจ้าประกาศกับโมเสสว่า พระองค์จะปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์ เพราะพระองค์ระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ จึงฟังว่าพระเจ้าตรัสกับโมเสสอย่างไรในอพยพ 6:5:

ยิ่งกว่านั้น เราได้ยินเสียงคร่ำครวญ จากชนอิสราเอล ซึ่งตกเป็นทาสของชาวอียิปต์
และเราระลึกถึงพันธสัญญาของเรา (อพยพ 6:5)

การระลึกถึงของพระเจ้า มีบทบาทสำคัญยิ่ง ทั้งในเหตุการณ์น้ำท่วม และในการอพยพออกจากอียิปต์

สุดท้าย พระพรแห่งธรรมชาติ ก็ได้เชื่อมโยงโนอาห์ กับโมเสสเช่นกัน โนอาห์ได้นำเผ่าพันธุ์มนุษย์เข้าสู่โลกใหม่ ซึ่งพระเจ้าสัญญาว่าจะมีระเบียบตามธรรมชาติที่เสถียร และดำรงคงอยู่ อันจะเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ ทำนองเดียวกัน โมเสสก็บอกอิสราเอลว่า ในแผ่นดินพระสัญญานั้น ธรรมชาติจะมีเสถียรภาพ และให้คุณประโยชน์ในลักษณะเดียวกันด้วย

เมื่อได้ทราบถึงความเชื่อโยงเหล่านี้ ระหว่างโนอาห์ และโมเสสแล้ว เราจะมองเห็นนัยสำคัญของความคู่ขนานเหล่านี้ ที่มีต่อชนชาติอิสราเอล เหตุใด โมเสสจึงสถาปนาความเชื่อโยงเหล่านี้?

นัยสำคัญ

เพื่อให้เข้าใจนัยสำคัญดั้งเดิมของข้อความตอนนี้ เราต้องระลึกว่าประชากรอิสราเอลนั้น ได้ถูกผูกต่อโมเสสอย่างร้ายแรง โดยพวกเขาได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับอำนาจ และสติปัญญาของท่านในการวางแผนอพยพ และพิชิตดินแดน สิ่งต่าง ๆ ที่ทำทลายพันธกิจของท่านได้นำโมเสสให้สถาปนาความเชื่อโยงระหว่างตัวท่านเอง และโนอาห์

ก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้ใช้โนอาห์ในเหตุการณ์น้ำท่วมแห่งการปลดปล่อย เพื่อไถ่มนุษยชาติจากความรุนแรงอันน่าหวาดกลัวในยุคแรกเริ่ม และเพื่อสถาปนาเผ่าพันธุ์มนุษย์อีกครั้งในโลกใหม่แห่งพระพรยิ่งใหญ่ และในแนวทางเดียวกัน พระเจ้าได้เลือกโมเสสให้ปลดปล่อยอิสราเอลจากความรุนแรงอันน่าหวาดกลัวของอียิปต์ และนำอิสราเอลเข้าสู่โลกใหม่ แห่งแผ่นดินพระสัญญา รูปแบบที่โมเสสตั้งไว้สำหรับอิสราเอล ก็คล้ายกับน้ำท่วมในยุคของโนอาห์ จนไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าเหตุการณ์ทั้งหมดนี้มาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า

เราได้เห็นความหมายดั้งเดิมของน้ำท่วมแห่งการปลดปล่อยแล้ว ต่อไป เราจะศึกษาบันทึกของโมเสส เกี่ยวกับบุตรชายของโนอาห์ ในปฐมกาล 9:18-10:32

บุตรชายของโนอาห์

เหตุใด โโมเสสรวมข้อความตอนนี้ไว้ในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มของท่านด้วย? จุดประสงค์ของโมเสส ในการทำให้อิสราเอลสนใจเรื่องนี้เป็นอะไร? เพื่อตรวจสอบบันทึกส่วนนี้ของโมเสส เราจะดูที่สามประเด็น หนึ่ง การที่ท่านเน้นถึงคานาอันเป็นพิเศษ สอง สาระหลักเรื่องความขัดแย้ง และสาม นัยสำคัญของรูปแบบเหล่านี้สำหรับอิสราเอล ก่อนอื่นให้เราพิจารณาแนวทางที่โมเสสเน้นไปที่คานาอัน

คานาอัน

คุณคงจำได้ว่า โนอาห์ได้เฝ้ากลับ ไป และเมื่อคืนขึ้นก็ตระหนักว่าฮามไม่ได้ให้เกียรติท่าน ส่วนเชม และยาเฟท ได้ให้เกียรติท่าน ตรงนี้ ก็ดูเหมือนสมเหตุสมผล ที่โนอาห์จะโกรธฮาม และสาปแช่งเขา ในขณะที่อวยพรบุตรอีกสองคน แต่ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้น ให้เราฟังข้อความทั้งหมดที่โนอาห์กล่าวไว้ในปฐมกาล 9:25-27:

“เราขอแช่งคานาอัน! ให้เขาเป็นทาสต่ำต้อยที่สุด ของพวกพี่น้อง” เขากล่าวอีกว่า “สรรเสริญพระเจ้าของเรา
พระเจ้าของเชม! ขอให้คานาอันเป็นทาสของเชม ขอพระเจ้าทรงขวยพรมแดนของยาเฟท
ขอให้ยาเฟทอาศัยในดินที่ของเชม และขอให้คานาอันเป็นทาสของยาเฟท” (ปฐมกาล 9:25-27)

ตามที่เราเห็นในข้อความนี้ เชม และยาเฟท ได้รับรางวัลอันเหมาะสมสำหรับความชอบธรรมของทั้งสอง แต่ฮามไม่ถูกกล่าวถึงด้วยซ้ำในข้อความนี้ กลับเป็นคานาอัน บุตรของฮาม ที่ถูกโนอาห์ สาปแช่ง

เมื่อเราพิจารณาเรื่องนี้อย่างรอบคอบ เราเห็นว่าฮาม มีบทบาทแตกต่างไปจากพี่น้องของเขา พูดย่าง ๆ ก็คือ ฮามแทบจะไม่มี ความสำคัญเลย นอกจากการที่เขาเป็นบิดาของคานาอัน จึงสังเกตวิธีที่โมเสสเขียนเกี่ยวกับฮาม ใน 9:18:

บุตรของโนอาห์ ที่ออกมาจากเรือคือ เชม ฮาม และยาเฟท (ฮามเป็นบิดาของคานาอัน) (ปฐมกาล 9:18)

การระบุตัวตนของฮาม ได้ปรากฏใน 9:22 ด้วย:

ฮามผู้เป็นบิดาของคานาอัน เห็นบิดาเปลือยกาย จึงบอกพี่ชายทั้งสองของเขาที่อยู่ข้างนอก (ปฐมกาล 9:22)

ในหลายแง่มุม ฮามถูกกลืนหายเข้าไปในภูมิหลังของเรื่องนี้ และบุตรของเขา คือคานาอัน มาแทนที่เขา เคียงข้างเชม และยาเฟท เมื่อเห็นแล้วว่า โโมเสสได้เน้นไปที่คานาอันเป็นพิเศษ เราก็สามารถดูประเด็นที่น่าสนใจทั้งสอง ที่ปรากฏในคำบรรยายของท่าน เกี่ยวกับบุตรของโนอาห์ นั่นคือ ความขัดแย้งในระบบแบบแผนใหม่หลังน้ำท่วม

ความขัดแย้ง

สาระหลัก เรื่องความขัดแย้งมีบทบาทสำคัญต่อการที่โมเสสให้ความสนใจต่อบุตรของโนอาห์ ถ้าพลาดสาระหลักนี้ ก็เท่ากับพลาดประเด็นสำคัญที่สุดของเรื่องนี้ไป ประเด็นเรื่องความขัดแย้งปรากฏในปฐมกาล 9:25-27 ด้วย:

“เราขอแข่งคานาอัน! ให้เขาเป็นทาสต่ำต้อยที่สุดของพวกเขาพี่น้อง” เขากล่าวอีกว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเซม! ขอให้คานาอันเป็นทาสของเซม ขอพระเจ้าทรงขยายพรมแดนของยาเฟท ขอให้ยาเฟทอาศัยในดินที่ของเซม และขอให้คานาอันเป็นทาสของยาเฟท” (ปฐมกาล 9:25-27)

ขอให้สังเกตการที่โมเสสได้นั้นถึงความขัดแย้งอย่างชัดเจน โดยได้กล่าวถึงคำสาปแข่งคานาอัน ซ้ำถึงสามครั้งในข้อความนี้ ในข้อ 25 ท่านประกาศคำสาปแข่งว่า คานาอันจะเป็น “ทาสที่ต่ำต้อยที่สุด” หรือ ทาสชั้นต่ำที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ ในข้อ 26 โนอาห์พยากรณ์ว่าคานาอันจะเป็นทาสของเซม และในข้อ 27 โมเสสเพิ่มเติมว่าคานาอันจะกลายเป็นทาสของยาเฟทด้วยเช่นกัน ด้วยการกล่าวซ้ำเช่นนี้ โมเสสเน้นความจริงที่ว่าคานาอันจะต้องถูกพี่น้องของคนพิชิตอย่างแน่นอน

ยิ่งกว่านั้น ก็สำคัญยิ่ง ที่เราจะต้องทราบว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้แสดงภาพของเซม ในฐานะผู้พิชิตคนสำคัญเหนือคานาอัน ในข้อ 27 ข้อความที่ว่า “ให้เขา [ยาเฟท] ไปอาศัยในกระโจมของเซม และคานาอัน จงเป็นทาสของเขา” อาจถูกแปลให้ชัดเจนขึ้นดังนี้ว่า “ขอให้ยาเฟท อาศัยในกระโจมของเซม เพื่อที่คานาอันจะเป็นทาสของเขา” ดูเหมือนว่าความคิดของโนอาห์ก็คือ คานาอันจะกลายเป็นผู้รับใช้ยาเฟท ก็ต่อเมื่อยาเฟทรวมพลังกับเซม ในความเป็นจริง โมเสสเชื่อว่า เซมจะเป็นผู้นำในการกำจัดคานาอัน เราจึงเห็นในข้อความตอนนี้ว่า โมเสสได้สถาปนาลักษณะสำคัญของระเบียบแบบแผนใหม่หลังจากน้ำท่วม อันเป็นสิ่งที่แทบจะไม่มีใครคาดหมาย โมเสสเข้าใจว่าอนาคตของมนุษยชาติจะเกี่ยวพันกับความขัดแย้งซับซ้อนรุนแรง โดยในความขัดแย้งนั้น ลูกหลานของเซม จะปกครองเหนือลูกหลานของคานาอัน

เมื่อมองในแง่ที่โมเสสให้ความสนใจต่อคานาอัน และสาระหลักเรื่องความขัดแย้ง เราก็สามารถเห็นนัยสำคัญดั้งเดิมของบุตรของโนอาห์ สำหรับอิสราเอลยุคโบราณ

นัยสำคัญ

เหตุใด โมเสสได้รวมเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ในบันทึกของท่านเกี่ยวกับระเบียบแบบแผนใหม่หลังจากน้ำท่วม? ต้องบอกว่า โมเสสมีเหตุผลเฉพาะเจาะจงมากมาย ในการบรรยายระเบียบแบบแผนใหม่ในลักษณะนี้ ความขัดแย้งระหว่างเซม และคานาอัน ตอนสองโดยตรงกับความจำเป็นของผู้รับสารชาวอิสราเอลของท่าน โดยเกี่ยวพันกับมิติสำคัญยิ่งของชีวิตของพวกเขา

กุญแจสำคัญที่ช่วยให้เข้าใจจุดประสงค์ของโมเสส ปรากฏในปฐมกาล 10:18-19 หลังจากกล่าวถึงรายชื่อลูกหลานบางคนของคานาอันแล้ว โมเสสก็เขียนว่า:

ต่อมาผู้สืบเชื้อสายจากตระกูลคานาอัน ก็กระจายออกไป พรมแดนของคานาอัน ขยายจากไซดอนถึงแกร์ โกลถึงกาซา และไปทางโสโดม โโกโมราห์ อัดมาห์ และเศโบอิม ไปไกลถึงลาซา (ปฐมกาล 10:18-19)

ผู้อ่านชาวอิสราเอลของโมเสส ต่างคุ้นเคยกับการอ้างอิงสถานที่ทางภูมิศาสตร์อย่างค่อนข้างเจาะจงนี้ สำหรับลูกหลานของคานาอัน หรือชาวคานาอัน ได้ตั้งรกรากในดินแดนที่ทอดยาวจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ จากเมืองไซดอน ถึงเมืองกาซา ไปจนถึงเมืองโสโดม และโกโมราห์ โมเสสคำนึงถึงเป็นพิเศษเกี่ยวกับลูกหลานของคานาอันที่ได้ตั้งรกรากในแผ่นดินพระสัญญา ในฐานะชนชาติที่สืบเชื้อสายมาจากเซม ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกเป็นพิเศษ ชาวอิสราเอล ซึ่งจะต้องเข้าไปในแผ่นดินนี้ของชาวคานาอัน และยึดครองแผ่นดินนั้นเป็นของตนเอง

ดังนั้น เราเห็นได้ว่าบันทึกของโมเสสเรื่องบุตรของโนอาห์ ไม่ได้ถูกออกแบบ เพียงเพื่อรายงานเหตุการณ์ในอดีตเท่านั้น แต่เพื่อบรรยายให้เห็นภูมิหลังของการที่โมเสสเรียกอิสราเอลให้เดินไปข้างหน้า ไปสู่การยึดครองแผ่นดิน ตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้ในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ด้วยเหตุนี้ ชาวอิสราเอลที่ต่อต้านการเรียกของโมเสสให้ยึดครองแผ่นดินคานาอัน ก็มีได้ต่อต้านเพียงโมเสสเท่านั้น แต่แท้จริงแล้ว พวกเขากำลังต่อต้านแผนการของพระเจ้าด้วย ต่อต้านระเบียบแบบแผนที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้สำหรับโลกนี้ หลังจากนั้นทว่า

เมื่อได้เห็นแล้วว่า บันทึกเรื่องน้ำท่วม และเรื่องบุตรของโนอาห์สามารถประยุกต์เข้ากับผู้อ่านชาวอิสราเอลดั้งเดิมอย่างไร เราก็ควรศึกษาจุดเน้นที่สาม คือ ความตั้งใจดั้งเดิมของโมเสส เมื่อท่านเขียนเกี่ยวกับการพิชิตเมืองบาเบลในปฐมกาล 11:1-9

การพิชิตเมืองบาเบล

เพื่อให้เข้าใจว่า โมเสสต้องการให้ชาวอิสราเอลประยุกต์เรื่องราวการพิชิตเมืองบาเบล เข้ากับชีวิตของพวกเขาอย่างไรแล้ว เราจะดูพระวจนะตอนนี้ในสามแง่มุม หนึ่ง คำบรรยายของโมเสสเกี่ยวกับลักษณะของเมืองนี้ สอง คำบรรยายของโมเสสเกี่ยวกับชัยชนะของพระยาห์เวห์ และสาม นัยสำคัญสำหรับชาวอิสราเอลเมื่อพวกเขามุ่งหน้าไปยังแผ่นดินพระสัญญา ให้เราเริ่มต้นที่คำบรรยายของโมเสสเกี่ยวกับเมืองนี้

เมือง

เราต้องทราบก่อนว่า ชื่อของเมืองนี้ คือบาเบล ซึ่งสอดคล้องสัมพันธ์กับเมือง ที่ภายหลังรู้จักกันในชื่อ บาบิโลน ก่อนถึงยุคของโมเสส เมืองบาบิโลนเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้วในวันออกโลกยุคโบราณ โดยเป็นศูนย์กลางอารยธรรมมาเป็นเวลาหลายปี และมีชื่อเสียงระดับตำนาน ดังนั้น เมื่อโมเสสเขียนเกี่ยวกับเมืองที่ชื่อบาเบลภายหลังเหตุการณ์น้ำท่วม ผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่านก็จะจำได้ทันทีถึงสถานที่นี้ ในฐานะต้นกำเนิดยุคแรกเริ่ม ซึ่งเป็นมหานคร และศูนย์กลางอันยิ่งใหญ่

ชัยชนะ

แง่มุมสำคัญที่สองของปฐมกาล 11:1-9 ก็คือ วิธีที่โมเสสใช้เพื่อบรรยายชัยชนะของพระยาห์เวห์ เหนือมหานครยิ่งใหญ่ยุคแรกเริ่มนี้ ในหลายจุดของเรื่องนี้ โมเสสแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่แห่งชัยชนะของพระเจ้า โดยแสดงให้เห็นความขัดแย้งกันระหว่างมุมมองของชาวเมืองบาเบล และมุมมองที่แท้จริงของท่านเอง เพื่อเป็นตัวอย่าง ขอให้พิจารณาแนวทางที่โมเสสใช้อธิบายประเด็นสำคัญ เรื่องการกระจัดกระจายไป หรือที่กล่าวถึงในภาษาฮีบรูด้วยคำกริยา “พุทส์” (“פּוּטַ” (“*puṭ*”)) ในด้านหนึ่ง ชาวเมืองบาเบลกังวลใจลึก ๆ ว่าพวกเขาอาจจะต้องถูกกระจัดกระจาย ใน 11:4 เราพบว่าพวกเขาสร้างเมืองนี้ขึ้น “เพื่อที่พวกเขาจะไม่ต้องถูกกระจัดกระจายไปทั่วบนพื้นแผ่นดินโลก”

แต่ในทางตรงกันข้าม โมเสสรายงานถึงสองครั้งว่าพระเจ้าทำสิ่งที่ชาวเมืองบาเบลไม่ต้องการให้เกิดขึ้น ดังข้อความใน 11:8 เราอ่านพบว่า:

ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจาย จากที่นั่นออกไปทั่วทั้งโลก (ปฐมกาล 11:8)

และอีกครั้ง ใน 11:9 เราพบว่า:

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปอาศัยอยู่ทั่วทั้งโลก (ปฐมกาล 11:9)

หลายครั้งในพระคัมภีร์เดิม คำว่า “กระจัดกระจาย” มีนัยแฝงทางลบว่า เป็นความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงในสมรภูมิ นั่นเป็นเพราะทหารที่พ่ายแพ้ต้องหนีกระเจิดกระเจิงไป เมื่อโดนศัตรูผู้พิชิตไล่ตามสังหาร และนี่คือนัยแฝงของเรื่องนี้เช่นกัน โมเสสนำเสนอเรื่องนี้เพื่อรายงานชัยชนะอันน่าทึ่งของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ได้เรียกทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้ทำสงครามกับเมืองบาเบล และขับไล่ชาวเมืองที่หนีไปจนกระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก

อีกวิธีหนึ่งที่โมเสสใช้เพื่อแสดงความแตกต่างกันระหว่างมุมมองของท่านกับมุมมองของชาวเมืองบาเบล เกี่ยวกับขนาดของเมืองและหอคอยของเมือง จากปฐมกาล 11:4 ชาวเมืองบาเบลต้องการหอคอยที่สูงขึ้นไปถึงสวรรค์ อันเป็นท้าวลัย ของเหล่าเทพของพวกเขา แต่โมเสสเหยียดหยันความคิดนี้ ตรงกันข้าม ในปฐมกาล 11:5 ท่านเขียนว่า:

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมา เพื่อทอดพระเนตรเมือง และหอคอยซึ่งพวกเขา กำลังสร้าง (ปฐมกาล 11:5)

คำว่า “ยาราด” (“yared” (“גָּרַד”)) ในภาษาฮีบรู ซึ่งถูกแปลว่า “เสด็จลงมา” ในข้อนี้ มีนัยแฝงเฉพาะเจาะจงว่า พระเจ้ามิได้เพียงสังเกตเห็นเมืองนี้ พระองค์มิได้เพียงเสด็จลงมาที่เมืองนี้ หากแต่ว่า ในขณะที่ชาวเมืองบาเบล ต้องการสร้างหอคอยที่สูงไปถึงสวรรค์ โมเสสยืนยันว่าพระยาห์เวห์ต้องเสด็จลงมาจากเบื้องบนแห่งสวรรค์เพื่อมองให้เห็นเมืองนี้ เราจึงเห็นได้ว่า โมเสสเยาะเย้ยการเสแสร้งของชาวเมืองบาเบล โดยสื่อให้เห็นว่า จากมุมมองของพระยาห์เวห์ เมืองนี้แทบจะไม่ต่างจากผงธุลี

สุดท้าย เราควรสังเกตว่า ความพ่ายแพ้ของบาเบล นำมาซึ่งการที่โมเสสเยาะเย้ยชื่อเสียงของเมืองโบราณนี้อย่างไร ชาวเมืองต่างขนานนามเมืองนั้นว่าบาเบล ในภาษาต่าง ๆ ของเมโสโปเตเมีย คำว่า “บาเบล” หมายความว่า “ประตูแห่งทวยเทพ” ซึ่งนี้แสดงถึงความเชื่อที่ว่า พีระมิดชั้นบันไดของพวกเขา จริง ๆ แล้ว เป็นหนทางสู่บรรดาทวยเทพ และพวกเขาจะได้รับความคุ้มครองให้ปลอดภัย โดยบรรดาเทพผู้มีฤทธานุภาพในสวรรค์

แต่โมเสสมีมุมมองที่แตกต่างไปเกี่ยวกับชื่อของเมืองนี้ เนื่องจากพระยาห์เวห์ได้พิชิตบาเบลอย่างราบคาบ จึงชัดเจนว่าเมืองนี้ไม่ใช่ประตูแห่งทวยเทพ ดังนั้น ชื่อเมืองนี้หมายความว่าอย่างไร? คำตอบแนวประชิดอย่างรุนแรงของโมเสสปรากฏในปฐมกาล 11:9:

ด้วยเหตุนี้ เมืองนั้นจึงได้ชื่อว่า บาเบล เพราะที่นั่น

เป็นที่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำให้ภาษาของโลกสับสนแตกต่างกันออกไป (ปฐมกาล 11:9)

เพื่อเข้าใจคำประชิดของโมเสสในข้อนี้ เราต้องเข้าใจว่าท่านเล่นกับเสียงของคำภาษาฮีบรูสองคำนี้อย่างไร ตอนแรก ท่านกล่าวว่า “ฉะนั้น ชื่อของเมืองนั้นคือ บาเบล” คำภาษาฮีบรูสำหรับ “บาเบล” ก็คือ “บาเบล” (“bābel” (“בָּבֶל”)) ซึ่งเป็นภาคภาษาฮีบรูสำหรับสิ่งที่ชาวเมโสโปเตเมียเรียกเมืองนั้น แต่หลังจากนั้น โมเสสอธิบายว่าเมืองนี้ถูกเรียกด้วยชื่อนี้ เพราะนั่นเป็นที่ที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทำให้ภาษาของมนุษย์สับสน คำภาษาฮีบรู ที่ถูกแปลว่า “สับสน” ก็คือ “บาลาล” (“balal” (“בָּלַל”)) ซึ่งมีเสียงคล้ายคลึงกับคำว่า “บาเบล” ในภาษาฮีบรู ซึ่งมากพอที่คำประชิดของโมเสสจะใช้ได้ผล ท่านประณามเมืองโบราณนี้โดยกล่าวว่า แท้จริงแล้ว เมืองนี้ถูกเรียกว่า “บาเบล” ก็เพราะมันเกิด

“บาเบล” หรือ “ความสับสนอลหม่าน” ขึ้นที่นั่น ฉะนั้น จากมุมมองของโมเสส ชื่อ “บาเบล” ก็เหมาะสมกับสถานที่นี้แล้ว ไม่ใช่เพราะเป็นประตูแห่งทวยเทพ แต่เพราะเป็นสถานที่แห่งความสับสนอลหม่าน ความซุลมุนวุ่นวายสำหรับทั้งโลก ด้วยคำประชดนี้ โมเสสได้ทำให้ชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของบาเบลในยุคของท่านต้องกลับไปในทิศทางตรงกันข้าม ท่านได้นำชาวอิสราเอล ด้วยเสียงหวัระอันขึ้นบาน เมื่อท่านบอกพวกเขาว่า ชัยชนะของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา ได้ทำให้นครที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มกลับกลายเป็นเรื่องตลกขบขัน

เมื่อเข้าใจคำบรรยายของเมืองนี้ และชัยชนะของพระยาห์เวห์แล้ว เราก็อยู่ในฐานะที่จะศึกษานัยต่าง ๆ ของเรื่องนี้ ที่มีต่อประชากรอิสราเอล เมื่อพวกเขาเดินทางไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา

นัยสำคัญ

ตามที่เรารู้ ที่คาเดช บารเนย โมเสสได้ส่งสายลับเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาได้กลับมาพร้อมรายงานในทางลบ พวกเขาอ้างว่า อิสราเอลไม่สามารถพิชิตแผ่นดินคานาอันได้ เนื่องจากกำลังทหารที่นั่นแข็งแกร่งเกินไป ผลก็คือ ชาวอิสราเอลหันหลังให้กับการบุกไปยึดครอง และต้องใช้เวลา 40 ปีหลังจากนั้นเร่ร่อนในถิ่นทุรกันดาร เมื่อคนรุ่นต่อไปเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ โมเสสจึงพร้อมที่จะเคลื่อนพลอิสราเอลไปยึดครองคานาอันอีกครั้งหนึ่ง แต่ยังมีมิติหนึ่ง ของรายงานแง่ลบนั้น ที่ช่วยให้เข้าใจนัยสำคัญของการพิชิตเมืองบาเบลสมัยแรกเริ่มได้ จงฟังสิ่งที่พวกสายลับพูดเกี่ยวกับเมืองต่าง ๆ ในคานาอัน ตามที่รายงานไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 1:28:

เขาบอกว่า “ผู้คนแถบนั้นแข็งแรง และสูงใหญ่กว่าเรา เมืองทั้งหลายก็ใหญ่โต กำแพงสูงเสียดฟ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:28)

เป็นที่น่าเสียดายว่า คำแปลสมัยใหม่ส่วนใหญ่ของข้อนี้ล้มเหลวในการแสดงความเชื่อมโยงระหว่างคำบรรยายเมืองในคานาอันนี้กับหอบาเบล เมื่อพวกสายลับพูดถึง “กำแพงสูงเทียมฟ้า” คำฮีบรู ที่หมายถึง “ฟ้า” ในที่นี้ ก็คือ “ชามายิม” (“shamayim” (“שָׁמַיִם”)) ซึ่งมักถูกแปลว่า “สวรรค์” แท้จริงแล้ว นี่ก็คือคำเดียวกันกับคำที่ใช้กล่าวถึงหอบาเบล ซึ่งถูกบรรยายว่าเป็น “หอคอย ยอดสูงระฟ้า” ในปฐมกาล 11:4 ในทั้งสองกรณีนี้ แนวคิดก็คือ เมืองเหล่านี้จะไร้เทียมทาน เพราะมันสูงไปจนถึงสวรรค์เบื้องบน

นี่จึงหมายความว่า โมเสสได้แสดงถึงความเชื่อมโยงระหว่างเมืองบาเบล สมัยแรกเริ่ม และเมืองต่าง ๆ ของคานาอัน ชาวอิสราเอลคิดว่ากำแพงที่ล้อมรอบเมืองต่าง ๆ ในคานาอันสูงเทียมฟ้าสวรรค์ เหมือนกับที่คนเหล่านั้นที่สร้างหอบาเบล คิดว่าพระมิดชั้นบันไดของพวกเขาได้สูงเทียมฟ้าสวรรค์เช่นกัน ความเชื่อมโยงนี้ระหว่างเมืองบาเบล และเมืองต่าง ๆ ในคานาอันทำให้จุดประสงค์ของโมเสสกระจ่างแจ้ง พุดง่าย ๆ ก็คือ เมืองคานาอันที่อยู่เบื้องหน้าชาวอิสราเอล อาจดูเหมือนสูงเทียมฟ้าสวรรค์ แต่ก็ไม่มีทางเทียบได้กับฤทธานุภาพของพระยาห์เวห์ ในยุคแรกเริ่ม พระยาห์เวห์ ได้ต่อสู้กับนครที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่มนุษย์ชาติรู้จัก ซึ่งมีหอคอยสูงเทียมฟ้าสวรรค์เช่นกัน กระนั้น มหานครแรกเริ่มนี้ ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าเมืองใด ๆ ทั้งปวงในคานาอัน ก็ยังถูกพระยาห์เวห์ทำลายลงอย่างง่ายดาย

พระเจ้าปลดปล่อยเผ่าพันธุ์มนุษย์เข้าสู่ระเบียบแบบแผนใหม่ โดยผ่านน้ำท่วมในสมัยเริ่มแรกฉนใด พระองค์ก็ได้ปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์ฉนนั้น และพระเจ้าได้กำหนดให้เกิดความขัดแย้งระหว่างชม และคานาอันฉนใด โมเสสก็กำลันำอิสราเอลไปสู่แผ่นดินของคานาอันฉนนั้น และพระเจ้าได้พิชิตมหานครบาเบลฉนใด พระองค์ก็จะประทานชัยชนะแก่อิสราเอลเหนือเมืองต่าง ๆ ในคานาอันฉนนั้น จากเหตุการณ์ต่าง หลายบทเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มนี้ ชาวอิสราเอลน่าจะเข้าใจได้ว่า การติดตามโมเสสไปสู่แผ่นดินพระสัญญา ก็คือ การเดินทางไปในทิศทางที่ถูกต้อง

ถึงตอนนี้ เราได้เห็นโครงสร้างทางวรรณกรรม และความหมายดั้งเดิมของบันทึกของโมเสสในปฐมกาล 6:9-11:9 แล้ว ตอนนี้เราก็อ่านที่จะถามคำถามที่สาม คือ มีวิธีใดบ้างที่เราควรประยุกต์พระวจนะตอนนี้ให้เข้ากับชีวิตของเราในปัจจุบัน?

การประยุกต์ในปัจจุบัน

ตามแนวทางของเรา เราจะพิจารณาคำถามเพื่อการประยุกต์ใช้ในยุคปัจจุบัน โดยยึดถือคำอธิบายในพระคัมภีร์ใหม่ เรื่องสามระยะของแผ่นดินของพระคริสต์ ก่อนอื่น เราจะศึกษาว่า เหตุการณ์น้ำท่วมแห่งการปลดปล่อย และระเบียบแบบแผนใหม่ที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นผลตามมานั้น ประยุกต์เข้ากับระยะเปิดตัวของแผ่นดินของพระคริสต์อย่างไร ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ จากนั้น เราจะศึกษาความเกี่ยวข้องของประเด็นเหล่านี้กับระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร ที่ท้ายที่สุด เราจะตรวจสอบว่าพระคัมภีร์ใหม่ประยุกต์ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มส่วนนี้ เข้ากับระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระคริสต์อย่างไร เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาด้วยสง่าราศี

เมื่อเราศึกษาบทท้าย ๆ ของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มของโมเสสในแนวทางนี้แล้ว เราจะพบว่า พระคัมภีร์ใหม่ขยายจุดประสงค์ดั้งเดิมของโมเสสเพื่ออิสราเอลนั้น ครอบคลุมถึงทั้งสามระยะของแผ่นดินของพระคริสต์ คือ พันธกิจของพระองค์ในอดีต ในปัจจุบัน และในอนาคต เราจะเริ่มโดยศึกษาแนวทางที่พระคัมภีร์ใหม่ใช้ประเด็นสำคัญเหล่านี้ในความเกี่ยวข้องกับการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์

ระยะเปิดตัว

ในระยะเปิดตัวนั้น พระคริสต์กระทำพันธกิจแห่งความรอดอันยิ่งใหญ่ให้สำเร็จเพื่อประชากรของพระองค์ ในแนวทางที่สอดคล้องกับประเด็นสำคัญ ที่โมเสสได้เน้นในปฐมกาล 6:9-11:9 เราเห็นความเชื่อมโยงเหล่านี้ได้เป็นอย่างดีสองวิธี คือ หนึ่ง พันธสัญญาที่พระคริสต์เป็นสื่อกลาง และสอง ชัยชนะของพระองค์

พันธสัญญา

ในด้านหนึ่ง พระคริสต์นำการปลดปล่อยมาสู่ประชากรของพระองค์ โดยผ่านทางพันธสัญญาที่ช่วยเหลือพวกเขาให้รอดพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้า ตามที่เราได้เห็น โนอาห์มีบทบาทพิเศษในฐานะคนกลางของพันธสัญญา และโมเสสก็ได้ช่วยออกความจริงข้อนี้ เมื่อท่านอธิบายพันธกิจของท่านเองกับอิสราเอล ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์ใหม่สอนว่า พระคริสต์ คือผู้ปลดปล่อยของเรา เนื่องจากพระองค์เป็นคนกลางของพันธสัญญาใหม่เมื่อพระองค์เสด็จมาสู่โลกนี้

บ่อยครั้งมาก ที่คริสเตียนพลาดในการตระหนักว่า พระคริสต์ได้เสด็จมาสู่โลกนี้ ในเวลาที่ประชากรของพระเจ้าตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระองค์ เนื่องจากอิสราเอลละเมิดพันธสัญญาต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เดิมอย่างร้ายแรง พวกเขาบิโลนจึงได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี 586 ก่อนคศ. และชาวอิสราเอลก็ไม่สามารถฟื้นตัวอย่างเต็มที่ได้อีกเลยจากการถูกต่างชาติปกครอง แต่ผู้เผยพระวจนะเยเร

มีย์ ได้พยากรณ์ว่า พระเจ้าจะได้ประชากรออกจากไฟแห่งการถูกเนรเทศ โดยการสถาปนาพันธสัญญาใหม่ในอนาคต ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ประกาศในเยเรมีย์ 31:31 ว่า:

องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า “เวลานั้นจะมาถึง เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่ กับพงศ์พันธุ์อิสราเอล และกับพงศ์พันธุ์ยูดาห์ (เยเรมีย์ 31:31)

ตามที่คริสเตียนส่วนใหญ่ทราบ พระคัมภีร์ใหม่สอนว่า พระเยซูได้เสด็จมาสู่โลกนี้ ในฐานะคนกลางของพันธสัญญาใหม่ พระเยซูของยอรรีบพบทบาทนี้ด้วยพระองค์เอง เมื่อพระองค์คริสต์กับสาวกของพระองค์ระหว่างอาหารเย็นมื้อสุดท้าย ดังที่เราได้อ่านพบใน ลูกา 22:20 ซึ่งพระองค์ได้คริสต์กับสาวกว่า:

ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา ซึ่งหลั่งรินออกเพื่อท่าน (ลูกา 22:20)

เราจึงเห็นได้ว่า โนอาห์ปลดปล่อยประชากรจากการพิพากษา โดยท่านอยู่ในฐานะคนกลางของพันธสัญญาของพระเจ้าฉันใด ในการเปิดตัวแผ่นดินของพระคริสต์ พระเยซูก็ปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่วางใจในพระองค์จากการพิพากษาฉันนั้น โดยทรงเป็นตัวแทนของพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของพระองค์ ซึ่งได้หลั่งไหลบนไม้กางเขน

ชัยชนะ

นอกจากการนำมาซึ่งพันธสัญญาใหม่แล้ว พันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซู ยังได้ทำให้สาระหลักเรื่องชัยชนะในสงครามศักดิ์สิทธิ์สำเร็จเป็นจริง โมเสสเน้นสาระหลักเรื่องสงครามศักดิ์สิทธิ์ในฐานะส่วนหนึ่งของระเบียบแบบแผนใหม่หลังน้ำท่วม ท่านกำหนดว่า ในระเบียบแบบแผนใหม่ของโลกนี้ อิสราเอลจำเป็นต้องเดินทางไปยึดครองคานาอัน และท่านให้ความมั่นใจว่าพวกเขาจะได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ เพื่อการเปรียบเทียบ จงฟังคำบรรยายของเปาโลเกี่ยวกับชัยชนะของพระคริสต์ในการเปิดตัวแผ่นดินของพระคริสต์ ในโคโลสี 2:15:

และทรงปลดเทพ ผู้ทรงเดชานุภาพ และเทพผู้ทรงอำนาจต่าง ๆ ลง พระองค์ได้ทรงประจาน และพิชิตพวกนี้โดยกางเขนนั่น (โคโลสี 2:15)

ตามที่เราเห็นจากข้อนี้ ชัยชนะของพระเยซูในการเสด็จมาครั้งแรกนั้น ไม่เกี่ยวข้องกับด้านการเมือง แต่เป็นด้านจิตวิญญาณ การสิ้นพระชนม์ และคืนพระชนม์ของพระเยซู ได้เริ่มต้นการพิชิตอำนาจแห่งความชั่วร้าย และบรรดาวิญญาณที่มีอิทธิฤทธิ์ปกครองเหนือโลกนี้ในยุคของพระองค์ พันธกิจการไถ่ของพระองค์เปิดโปงวิญญาณพวกนี้ที่สาธณะ เช่นเดียวกับที่พระยาห์เวห์เปิดโปงเมืองบาเบลในยุคโบราณ และทำลายเมืองสำคัญต่าง ๆ ในคานาอันหลังจากนั้น

ในขณะนี้ พระเยซูไม่เพียงแต่ทำการปลดปล่อยโดยผ่านพันธสัญญาใหม่ของพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์ยังมีชัยชนะเหนืออำนาจมืดฝ่ายวิญญาณ ด้วยการสิ้นพระชนม์ และคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย ผู้ที่ติดตามพระคริสต์มองไปที่พันธกิจบนโลกนี้ของพระองค์ ในฐานะเป็นจุดเริ่มต้นของชัยชนะในบั้นปลาย ซึ่งถูกสัญญาไว้นานมาแล้วในหนังสือปฐมกาล

ตามที่เรารู้จากปฐมกาล พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้เพียงแต่เชื่อมโยงสาระหลักของปฐมกาล 6:9-11:9 เข้ากับการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังประยุกต์เข้ากับระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ด้วย ได้แก่ยุคของเราในปัจจุบัน

ระยะก้าวหน้า

พระคัมภีร์ใหม่ได้บรรยายช่วงเวลาระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ ในอย่างน้อยสองแนวทางที่เชื่อมโยงกับบทท้าย ๆ ของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ตามที่โมเสสได้เขียนไว้ มุมมองเหล่านี้สัมพันธ์โดยตรงกับความสำคัญของบัพติศมา และการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณในชีวิตคริสเตียน เมื่อเราดำเนินชีวิตคริสเตียนในยุคนี้ เราก็เกี่ยวข้องกับนัยสำคัญของน้ำท่วมในยุคของโนอาห์ และระเบียบแบบแผนใหม่ที่ถูกสถาปนาขึ้นหลังจากน้ำท่วมด้วย

บัพติศมา

มีข้อความหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ ที่บรรยายถึงบัพติศมา ในความเชื่อมโยงกับการปลดปล่อยด้วยน้ำท่วมในยุคของโนอาห์ โดยเฉพาะ อัครทูตเปโตรเขียนไว้ใน 1 เปโตร 3:20-22 ว่า:

พระเจ้าทรงรอดทนรอกอยในสมัยของ โนอาห์ ขณะที่เขาต่อเรือ ในเรือนี้ มีคนเพียงไม่กี่คน คือ
แปดคนเท่านั้นที่พระเจ้าทรงใช้น้ำ
ช่วยพวกเขาให้รอดชีวิต น้ำนี้เสด็จถึงบัพติศมาซึ่งบัดนี้ช่วยท่านทั้งหลายให้รอดเช่นกัน
บัพติศมาไม่ใช่เป็นการขจัดสิ่งสกปรกออก จากร่างกาย แต่เป็นการปฏิญาณต่อพระเจ้าว่าจะรักษาจิตสำนึก ที่ดี
บัพติศมาช่วยท่านให้รอดโดยการเป็นขึ้นจากตาย ของพระเยซูคริสต์ ผู้ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และบัดนี้ประทับ
ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า โดยมีเหล่าทูตสวรรค์ ผู้ทรงอำนาจ และผู้ทรงเดชานุภาพอยู่ใต้อำนาจของพระองค์
(1 เปโตร 3:20-22)

เปโตรเชื่อมโยงประสบการณ์แห่งความรอดของทุกคนในระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ เข้ากับน้ำท่วม ในยุคของโนอาห์โดยตรง ท่านเริ่มโดยกล่าวว่า โนอาห์ และครอบครัวของท่านถูกช่วยให้รอดจากน้ำ การที่พวกเขาถูกปลดปล่อยด้วยน้ำได้เปิดหนทางแก่นุชนุษชาติให้เข้าสู่โลกแห่งพระพรซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นใหม่

แต่จงสังเกตเช่นกันว่า เปโตรแสดงความสัมพันธ์โดยตรง ระหว่างน้ำ ที่ท่วมในสมัยของโนอาห์ และน้ำ ในชีวิตคริสเตียน โดยเน้นที่การบัพติศมา ท่านกล่าวว่า น้ำในยุคของโนอาห์เป็นสัญลักษณ์ หรือเสด็จถึง น้ำในการบัพติศมาของคริสเตียน ตามที่เราได้เห็นแล้วในบทเรียนนี้ว่า น้ำในยุคของโนอาห์ ได้ชำระโลกนี้ให้พ้นจากความเสื่อมอันน่ารังเกียจ และเปิดประตูสู่จุดเริ่มต้นใหม่ คล้ายกับการที่โมเสสเดินผ่านทะเลแดง ซึ่งเป็นการขจัดอำนาจกดขี่ของอียิปต์ และนำจุดเริ่มต้นใหม่มาสู่ชนชาติอิสราเอล นั่นหมายความว่า ในทำนองเดียวกัน น้ำในพิธีบัพติศมาก็ชำระผู้เชื่อให้พ้นจากบาป และมอบจุดเริ่มต้นใหม่แห่งชีวิตนิรันดร์ในพระคริสต์แก่ผู้นั้น

แต่เราต้องระมัดระวังว่า 1 เปโตร 3:21 กล่าวว่า การช่วยให้รอดของบัพติศมา เกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อมีการตั้งจิตปฏิญาณที่จะมีสำนึกที่ดีต่อพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง เพียงแค่การชำระด้วยน้ำในพิธีบัพติศมาไม่ได้ช่วยใครให้รอดได้ ตรงกันข้าม บัพติศมาต้องเป็นการตั้งจิตปฏิญาณด้วยใจที่ได้รับการอภัย และการชำระจากความบาปโดยความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น จึงจะเป็นสัญลักษณ์ของความรอด นี้จึงหมายความว่า พระคัมภีร์ใหม่ประยุกต์น้ำท่วมแห่งการปลดปล่อยในยุคของโนอาห์ เข้ากับระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์

โดยยืนยันว่า ทุกครั้งที่ใครสักคนมาหาพระคริสต์ ด้วยความเชื่ออันช่วยให้รอด ผู้นั้นก็จะได้รับการนำเข้าสู่บัพติศมาโดยชำระด้วยน้ำ เพื่อเข้าสู่ชีวิตใหม่ เหมือนกับที่พระเจ้านำโนอาห์ผ่านน้ำท่วมเข้าสู่โลกใหม่

การต่อสู้ฝ่ายวิญญาณ

อย่างไรก็ตาม จากที่เราได้เห็น ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ของโมเสสบ่งบอกว่า น้ำท่วมในยุคของโนอาห์ได้ปลดปล่อยมนุษยชาติให้เข้าสู่สงครามศักดิ์สิทธิ์ แรกสุด โมเสสดึงความสนใจ เข้าสู่ความจริงข้อนี้ เพื่อหนุนใจอิสราเอลให้ทำตัวสอดคล้องกับระเบียบแบบแผนใหม่นี้ โดยการเคลื่อนเข้าไปยึดครองคานาอัน ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์ใหม่ประยุกต์คำสอนนี้ เข้ากับระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ โดยบรรยายถึงสงครามฝ่ายวิญญาณที่ผู้เชื่อทุกคนเผชิญ เปาโลกล่าวถึงประเด็นนี้ในเอเฟซัส 6:11-12:

จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า

เพื่อท่านจะยืนหยัดต่อสู้แผนการทั้งหลายของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนัง และเลือด

แต่ต่อสู้กับเหล่าเทพผู้ครอง เทพผู้ทรงอำนาจ เทพผู้ทรงเดชานุภาพของโลกอันมีคมนี้

และต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วในย่านฟ้าอากาศ (เอเฟซัส 6:11-12)

ข้อความนี้และอีกหลายตอนในพระคัมภีร์ใหม่สอนอย่างชัดเจนว่า คริสเตียนยุคปัจจุบันกำลังทำสงครามกับความชั่วร้าย แต่ไม่ใช่ที่คริสเตียนมากมายในปัจจุบันกลับล้มเหลว ในการนำมตินี้มาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา ไม่ต่างจากการที่ชาวอิสราเอลที่ติดตามโมเสส แต่กลับพยายามหลีกเลี่ยงการเข้าไปยึดครองคานาอัน แต่มุมมองในพระคัมภีร์ใหม่นั้นชัดเจน เราต้องเข้าร่วมในสมรภูมิจิตวิญญาณนี้

เปาโลกล่าวไว้ในเอเฟซัส 6:13:

ฉะนั้นจงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อท่านจะยืนหยัดรับมือได้ เมื่อถึงวันอันชั่วร้าย

และหลังจากท่านได้ผ่านทุกอย่างแล้ว ท่านก็ยังยืนหยัดอยู่ได้ (เอเฟซัส 6:13)

หากเราสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เราจะมีชัยชนะในสงครามฝ่ายจิตวิญญาณของเรา

เราจึงเห็นได้ว่า พระคัมภีร์ใหม่เชื่อมโยงการปลดปล่อยของโนอาห์โดยผ่านน้ำท่วม เข้ากับการที่เราถูกปลดปล่อยโดยบัพติศมา และในลักษณะเดียวกัน ก็สอนว่า โลกยุคแรกเริ่มนั้น ถูกปลดปล่อยให้เข้าสู่สงครามจิตวิญญาณ บัพติศมาของคริสเตียนก็ปลดปล่อยเราเข้าสู่สงครามฝ่ายจิตวิญญาณทุกวันในชีวิตฉันนั้น

ระยะสำเร็จบริบูรณ์

เมื่อพิจารณาแนวทางที่พระคัมภีร์ใหม่ประยุกต์บทท้าย ๆ ของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม เข้ากับระยะเปิดตัว และระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้า ก็ไม่น่าแปลกใจที่จะพบว่า ระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระเจ้านั้น ก็ได้ถูกบรรยายถึงความเชื่อมโยงกับน้ำท่วมในยุคของโนอาห์ และการทำสงครามในยุคของระเบียบแบบแผนใหม่เช่นกัน

กฤษฎีในบั้นปลาย

ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ ต่างแสดงถึงความเชื่อมโยงเหล่านี้ โดยบรรยายการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสงาราคีว่า เป็นสัญลักษณ์ของกฤษฎีในบั้นปลาย และการต่อสู้ครั้งสุดท้าย ใน 2 เปโตร 3 เราเห็นความเชื่อมโยงของน้ำท่วมในยุคของโนอาห์ กับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสงาราคีอย่างชัดเจน เปโตรได้เริ่มคำบรรยายของท่านดังนี้ในข้อ 3-6:

ก่อนอื่นท่านต้องเข้าใจว่า ในยุคสุดท้าย จะมีคนชอบเยาะเย้ยมาเยาะเย้ย และทำตามคัมภีร์ของตัวเอง พวกเขาจะกล่าวว่า “ไหนล่ะ ‘การเสด็จมา’ ที่ทรงสัญญาไว้? นานมาแล้ว ตั้งแต่บรรพบุรุษของเราตายไป ทุกอย่างก็ดำเนินไปเหมือนที่เป็นมาตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” แต่เขาจงใจลืมน้ำท่วมที่แท้จริงว่า นานมาแล้ว โดยพระคำรัสของพระเจ้า ฟาสะวรรคก็มีขึ้น และแผ่นดินโลกก็ก่อตัวขึ้นมาจากน้ำโดยมีน้ำล้อมรอบ น้ำเหล่านี้เองที่ท่วมทำลายโลกในครั้งนั้น (2 เปโตร 3:3-6)

ในข้อความนี้ เปโตรได้แย้งคนชอบเยาะเย้ย ที่อ้างว่า ความเป็นเอกภาพของระเบียบแบบแผนของธรรมชาติ คือ ข้อพิสูจน์ว่าพระเยซูจะไม่เสด็จกลับมา พวกเขานับถือว่าการทรงสร้าง ทุกสิ่งได้คงอยู่ในสภาพเดิมเสมอมา ไม่มีสิ่งใดมากระทบ รบกวน โลกนี้ จากวิถีที่พระเจ้าได้สร้างไว้ในวันเบื้องต้น และเนื่องจากไม่มีสิ่งใดได้เปลี่ยนไป พวกเขาจึงเชื่อว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้น

แต่เปโตรได้อ้างอิง บันทึกของโมเสส เรื่องน้ำท่วมในยุคของโนอาห์ เพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขาเข้าใจผิด พระเจ้าสร้างโลกนี้ในตอนแรก โดยให้มีรูปทรงขึ้นมาจากน้ำ แต่ในยุคของโนอาห์ โลกนี้ถูกทำลายด้วยน้ำท่วม กฤษฎีครั้งใหญ่ได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์โลก พระเจ้าได้แทรกแซง และทำลายโลกนี้ในสมัยของโนอาห์ แต่งตั้งฟังข้อสรุปของเปโตรใน 2 เปโตร 3:7:

โดยพระคำรัสเดียวกันนี้ ฟาสะวรรค และโลกปัจจุบัน ก็ถูกสงวนไว้ให้ไฟเผาผลาญ ถูกเก็บไว้เพื่อวันแห่งการพิพากษา และความหายนะของคนอธรรม (2 เปโตร 3:7)

กล่าวให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ เปโตรได้แย้งว่า โลกยุคแรกเริ่มต้องถึงจุดจบ เพราะน้ำท่วมฉับฉน สวรรค์ และโลกในปัจจุบัน ก็จะต้องจุดจบเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อพิพากษานั้น แต่เพื่อเข้าใจให้ถูกต้อง ในครั้งนี้ การพิพากษาจะมาด้วยไฟ ไม่ใช่ด้วยน้ำ กระนั้นเรานั้นใจได้ว่า เมื่อพระเจ้าตัดสินจัดการกับความบาปในโลกนี้เป็นครั้งสุดท้าย พระองค์จะพิพากษาโดยผ่านการทำลายล้างครั้งมหึมา คล้ายคลึงกับที่เคยเกิดขึ้นในยุคแรกเริ่มด้วยน้ำท่วมโลก

ในแนวทางนี้ พระคัมภีร์ใหม่ได้สอนเรา ให้มองถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ด้วยความเชื่อมโยงกับเรื่องน้ำท่วม ในยุคของโนอาห์ ในสมัยของโนอาห์นั้น คนชั่วร้ายถูกพิพากษา และกำจัดออกจากโลกนี้โดยกฤษฎีครั้งใหญ่ ในแนวทางที่ใหญ่หลวงกว่านั้น เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในสงาราคี ก็จะเกิดกฤษฎีที่กระทบโลกที่เรา รู้จักกันอย่างเต็มกำลัง คนชั่วร้ายจะถูกกำจัดออกจากโลกนี้ และทุกคนที่ติดตามพระคริสต์จะได้รับ การปลดปล่อยเข้าสู่สวรรค์ และแผ่นดินโลกใหม่ในวันคริสต์อันแสนยิ่งใหญ่

การต่อสู้ครั้งสุดท้าย

อย่างไรก็ตาม จากที่เราได้เห็น ในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม น้ำท่วมในยุคของโนอาห์นั้น ควบคู่ไปกับความขัดแย้ง และสงครามระหว่างคนของพระเจ้า และศัตรูของพระองค์ เมื่อมองในความเชื่อมโยงนี้ พระคัมภีร์ใหม่ก็บรรยายถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ว่า เป็นการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้าย อัครทูตยอห์นเขียนเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในวิวรณ์ 19:11-16 ว่า:

ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิดอยู่ และมีม้าขาวตัวหนึ่งขึ้นอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ผู้ทรงมานั้น คือ พระผู้สัถย์ซื่อ และเที่ยงแท้ พระองค์ทรงพิพากษา และผู้ศึกด้วยความยุติธรรม พระเนตรของพระองค์จุไฟ โขดชิงว่ บนพระเศียรมีมงกุฎหลายอัน ทรงมีพระนามจารึกไว้บนพระกาย ไม่มีผู้ใดรู้จักพระนามนั้นเลย

นอกจากพระองค์เอง ทรงฉลองพระองค์ซึ่งได้จุ่มในเลือด และพระนามของพระองค์ คือพระวาตะของพระเจ้า บรรดากองทัพสวรรค์สวมอาภรณ์ ผ้าลินินเนื้อดี ขาวสะอาด นั่งบนหลังม้าขาว กำลังตามเสด็จพระองค์ไป พระแสงคมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์

ทรงใช้พระแสงนี้ฟาดฟันประชาชาติ

“พระองค์จะทรงปกครองพวกเขาด้วยคทาเหล็ก” พระองค์ทรงเหยียบย่ำอย่างรุนแรงในบ่อข้ำแห่งพระพิโรธเกรี้ยวกราดของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ที่เสื้อคลุม และต้นขา จารึกพระนาม ของพระองค์ว่า “จอมกษัตริย์ และจอมเจ้านาย” (วิวรณ์ 19:11-16)

ด้วยภาษาอันน่าตื่นเต้น ที่บรรยายกาลถึงอวสานของโลก ยอห์นประกาศว่า การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ จะเป็นการต่อสู้ที่เกิดขึ้นพร้อมกันทั้งโลก ในการต่อสู้นี้ พระคริสต์เองจะปรากฏพระองค์และทำลายศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ สงครามของชัยชนะนี้ครั้งนั้น จะมาถึงบรรดาคนที่วางใจในพระคริสต์ เพื่อได้รับความรอด แต่การพิพากษา และการทำลายจะตกลงบนคนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธพระองค์

เราจึงเห็นได้ว่า พระคัมภีร์ใหม่ นำเสนอระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระคริสต์ว่า เป็นประสบการณ์ขั้นสูงสุดแห่งชัยชนะของพระเจ้าเหนือความชั่วร้าย พระเจ้าดำรงไว้ซึ่งเจตนารมณ์ที่จะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์เพื่อต่อต้านศัตรูทั้งปวง เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในสง่าราศี จุดประสงค์ของพระเจ้านี้ ก็จะถูกทำให้เป็นจริงอย่างสมบูรณ์ คนชั่วร้ายจะถูกทำลาย และคนของพระเจ้าในพระคริสต์ จะชื่นชมยินดีกับชัยชนะ และสันติสุขนิรันดร์ในสวรรค์ และในแผ่นดินโลกใหม่

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้ศึกษาปฐมกาล 6:9-11:9 ในส่วนนี้ของพระคัมภีร์ โมเสสได้เปิดเผยทิศทางที่ถูกต้อง สำหรับประชากรอิสราเอลสำหรับการดำเนินชีวิต เมื่อท่านนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินพระสัญญา เราได้เห็นโครงสร้างทางวรรณกรรมของบทเหล่านี้ และได้เห็นว่าโมเสสออกแบบข้อความของท่านอย่างไรเพื่อหนุนใจอิสราเอลให้ดำเนินไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจ สู่การพิชิตแผ่นดินคานาอัน และเราก็ยังได้เห็นว่าพระคัมภีร์ใหม่ได้ประยุกต์สาระสำคัญเหล่านี้เข้ากับทั้งสามระยะของแผ่นดินพระคริสต์อย่างไรอีกด้วย

เมื่อเราเผชิญกับความยากลำบาก และความท้าทายต่าง ๆ ของการมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ในโลกที่ล้มลงนี้ เราต้องจำใส่ใจเสมอถึงข้อความที่โมเสสมอบแก่ประชากรอิสราเอลเมื่อนานมาแล้วนั้น ในพระคริสต์ พระเจ้าได้ปลดปล่อยเราจากอำนาจของความบาป เช่นเดียวกับที่พระองค์ปลดปล่อยโลกยุคแรกเริ่ม โดยผ่านมาทางโนอาห์ แต่พระองค์ก็ได้วางเส้นทางที่ถูกกำหนดให้มีช่วงเวลาแห่งความขัดแย้ง และการต่อสู้ เมื่อเรากำลังรอคอยวันที่พระคริสต์จะนำชัยชนะสูงสุดมาถึงคนของพระองค์ จนกว่าจะถึงเวลานั้น เรารู้ว่า โลกที่เรา

อาศัยอยู่นี้ยังไม่สมบูรณ์ แต่เรามั่นใจได้ว่าการติดตามพระคริสต์ในการต่อสู้ฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์สำหรับโลกนี้ กำลังดำเนินไปในทิศทางที่ถูกต้อง

วิทยากร

ดร. ริชาร์ด แพเรตต์ จูเนียร์ (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและประธานของ องค์กร “พันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (Third Millennium Ministries) ท่านดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) เป็นเวลากว่า 20 ปี และเป็นประธานภาควิชาพันธสัญญาเดิม ในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา ดร. แพเรตต์เดินทางอย่างกว้างขวางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและทำการสอน ท่านศึกษาที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์ (Westminster Theological Seminary) ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมยูเนียน (Union Theological Seminary) และสำเร็จการศึกษา ระดับศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตด้านพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ดร. แพเรตต์เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ “พระคัมภีร์ฉบับนานาชาติใหม่เพื่อจิตวิญญาณแห่งปฏิรูปศึกษา” (NIV Spirit of the Reformation Study Bible) และเป็นหนึ่งในผู้แปล “พระคัมภีร์ฉบับชีวิตใหม่” (New Living Translation) นอกจากนี้ ท่านยังได้เขียนบทความและหนังสืออีกมากมาย ซึ่งรวมถึง “จงอธิษฐานด้วยดวงตาที่เปิดอยู่” (Pray with Your Eyes Open) “ทุกความคิดได้ความควบคุม” (Every Thought Captive) “สร้างไว้ให้มีศักดิ์ศรี” (Designed for Dignity) “พระองค์ประทานเรื่องราวแก่เรา” (He Gave Us Stories) “อรรถาธิบายสำหรับ 1 และ 2 พงศาวดาร” (Commentary on 1 & 2 Chronicles) และ “อรรถาธิบาย 1 และ 2 โครินธ์”

อภิธานศัพท์

เรือ—คำที่ใช้เรียกพาหนะที่โนอาห์สร้าง และยังใช้กล่าวถึงตะกร้าที่โมเสสถูกใส่ไว้ตอนเป็นทารก

บาเบล—เมืองที่ชาวเมืองพวยามสร้างหอสูงไปถึงสวรรค์ ในภาษาเมโสโปเตเมีย คำนี้หมายถึง “ประตูแห่งทวยเทพ”

“บาลาส”—คำที่ถอดเสียงจากภาษาฮีบรู หมายความว่า “สับสนอลหมาน” ใช้เพื่อบรรยายความสับสนของภาษาต่าง ๆ หลังจากพระเจ้าสาปแช่งชาวเมืองที่สร้างหอบาเบล

คานาอัน—บุตรชายของฮาม โดยโนอาห์กล่าวว่า ลูกหลานของเขาจะรับใช้ลูกหลานของเซม และยาเฟท

กสิยูก—การเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง และนับปล้นในด้านการเมือง สังคม หรือภูมิศาสตร์

การสำเร็จบริบูรณ์—ระยะที่สาม และระยะสุดท้ายของอวสานกาล ที่ได้ถูกเริ่มต้น หรือเปิดตัวไว้ อันเป็นเวลาทีพระคริสต์จะเสด็จกลับมา และกระทำวัตถุประสงค์สูงสุดของพระเจ้า สำหรับประวัติศาสตร์ทั้งปวงให้สำเร็จเป็นจริง

การก้าวไปข้างหน้า—ระยะที่สอง หรือระยะกลาง ของอวสานกาล ที่ได้ถูกเริ่มต้นหรือเปิดตัวไว้ อันเป็นช่วงเวลาของแผ่นดินของพระเจ้า หลังจากการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ แต่ก่อนถึงชัยชนะในบั้นปลาย

พันธสัญญา—ข้อตกลงอันมีอำนาจผูกพันทางกฎหมาย ไม่ว่าจะกระทำระหว่างสองบุคคล หรือกลุ่มบุคคลสองกลุ่ม หรือระหว่างพระเจ้า กับบุคคล หรือกลุ่มบุคคล

ฮาม—บุตรชายของโนอาห์ ซึ่งทำให้โนอาห์ผู้เป็นบิดา เมื่อเมาเหล้าองุ่น เสียเกียรติ ลูกหลานของฮาม อพยพไปยังแอฟริกาตอนเหนือ และคานาอัน ลูกชายของฮาม คือคานาอัน ถูกพระเจ้าสาปแช่ง

การเปิดตัว—ระยะแรกของอวสานกาล ที่ได้ถูกเริ่มต้น หรือเปิดตัวไว้ หมายถึง การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ และบรรดาพันธกิจของอัครทูต และผู้เผยพระวจนะของพระองค์

ยาเฟท—บุตรชายคนหนึ่งของโนอาห์ ซึ่งแสดงความเคารพต่อโนอาห์ โดยโนอาห์กล่าวว่า เขาจะได้รับพร และคานาอันจะรับใช้เขา ลูกหลานของเขา อพยพไปยังบริเวณตอนเหนือของคานาอัน

ลามก—ชายชั่วร้ายที่สืบเชื้อสายจากคานาอัน และโอ้อวดว่าได้สังหารชายหนุ่มที่ได้ทำให้เขาบาดเจ็บ

“ตามาอิม”—คำที่ถอดเสียงจากภาษาฮีบรู หมายความว่า “สวรรค์” “บรรดาสวรรค์” หรือ “ท้องฟ้า”